

Jackie van Laren

De meisjesmagneet

Liefde brengt je op de vreemdste plaatsen

ISBN 978-90-225-8565-8

ISBN 978-94-023-1208-9 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, Punchdesign, München

Omslagbeeld © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2019 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne

Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Reinout keek om zich heen. Het was nog maar de vraag of hij hier ooit zou wennen: de inval van het licht, de geur van het huis, de geluiden die het voortbracht - helemaal uit zichzelf, alsof het een levend wezen was dat ook zonder bewoners zijn identiteit bewaarde - het was allemaal nieuw, vervreemdend en een beetje beangstigend.

Een beetje? Ha. Hij vond het doodeng.

Niet dat hij van plan was aan die angst toe te geven. Hij kende angst; hij had zijn gehele middelbareschooltijd geleefd met ijzige angst onder in zijn maag, die ieder moment omhoog kon spuiten als een koude geiser, waarna hij dan zonder uitzondering in een soort verlamming terechtkwam. Als hij in de klas ineens iets moest zeggen en zijn stem oversloeg. Als een van die grote jongens, stoer en perma-stoned, iets tegen of, vaker, over hem zei. Als een meisje, in al haar ongrijpbaarheid, hem aansprak.

Het gebeurde niet vaak dat een meisje zomaar iets tegen hem zei; sterker nog, het gebeurde niet vaak dat een meisje zelfs maar opmerkte dat hij in dezelfde ruimte aanwezig was. Maar als het gebeurde, dan kon Reinout er zeker van zijn dat hij gegrepen werd door die angst, en vervolgens in een soort doodsnoedbevrozing stond te worstelen om er een woord uit te krijgen.

Gestamel. Beschamend gestamel, waardoor hij op een niet zo mooie dag de bijnaam Reinout de Stotteraar had opgelopen.

Heel zijn schooltijd had hij dat epitheton meegezeuld, maar ondanks die extra ballast had hij zich nooit gewonnen gegeven, want iedere dag weer was hij uit bed geklommen met een soort vage hoop dat die dag anders van de spoel zou rollen dan de dag ervoor. Dat die dag bijzonder zou zijn: hij was op zich al tevreden als er een dag niemand om hem zou gniffelen, maar stel je toch eens voor dat hij iets opmerkelijks zou doen, dat er iets zou gebeuren waardoor hij het gevoel kreeg dat hij - al was het maar een beetje - gerespecteerd zou worden. Die gedachte hield hem op de been, op de hielen gevolgd door een heel klein en voorzichtig gedachtetje dat er misschien ook wel ergens - wie zou het zeggen - eens een meisje zou zijn. Een meisje bij wie hij zijn tong niet verloor, een meisje dat... Maar verder durfde hij eigenlijk niet te gaan: hij kon zomaar uitbarsten in een furieuze blos en dan moest hij met het kippenvel op de armen een goed heenkomen zoeken.

Er waren wel momenten dat hij respijt had, dat de angst in geen velden of wegen te bekennen was - vooral wanneer hij speelde. Achter de piano voelde hij niets, alleen de muziek, die in golven door hem heen spoelde en hem meesleepte. Soms, als hij ook nog zong, was dat gevoel nog sterker, dan vergat hij wel eens helemaal waar hij was.

De angst loerde altijd op hem, maar hij wist dat die hem niet klein zou krijgen zo lang hij de *panic room* van de muziek had om zich van tijd tot tijd in terug te trekken.

Zo zat het.

En zo was hij ook, na zijn eindexamen vwo, dat hij met verrassend goede cijfers had afgerond, gevolgd door een lange,

luie, trage, vrijwel angstloze zomer in het huis van zijn ouders, met opgeheven hoofd maar tegelijk met lillende ingewanden de eerste keer de faculteit Neerlandistiek van de UvA binnengewandeld. Een ongezellig aandoend, ooit als modern bedoeld gebouw, dat nu alweer een beetje gedateerd aanded. Achter iedere pilaar school potentieel iets wat de koude pluim van angst omhoog kon laten schieten, maar Reinout had zijn tanden op elkaar gezet.

Het was, maar zoals altijd kon je dat alleen achteraf bepalen, uiteindelijk eigenlijk wel meegevallen: hij had alle zalen waarin de colleges werden gegeven die hij zou volgen, op tijd gevonden. Niemand had hem uitgelachen, noch om zijn brave bril (alleen nodig voor in de verte), zijn nette zijskeiding, zijn overhemd-met-spencer, noch om zijn epitheton. Niemand hier kende zijn epitheton. Langzaam hadden zijn ingewanden weer een soort ruststand bereikt.

De eerste drie maanden had hij op en neer gependeld naar huis. Zijn ouderlijk huis in Baarn, dat hij als niet-zo-heel-erg-bekakte-Gooier uitsprak als Baren. Zijn vader was leraar, gelukkig op een andere middelbare school dan die hij zelf had bezocht; zijn moeder was 'beroep: huisvrouw'. Niets bijzonders, nette mensen, maar niet zo net dat ze Báárn zeiden, met zo'n soort Ierse r waarvoor je je tong zo ongeveer tot achter de huig moest krullen.

Terwijl hij zijn weg zocht op de faculteit, zich voegde in zijn rooster en langzaam maar zeker begon te onthouden hoe zijn jaargenoten heetten, was Reinout driftig op zoek naar een woonplek in Amsterdam, het liefst natuurlijk een eigen verdieping, maar een kamer bij een hospita was ook goed. Of een bezemkast; alles zou volstaan.

Het was een onmogelijke opgave. Hij had wat jaargenoten met ouders die rijk genoeg waren om iets voor hun studerende kinderen te kopen, hij had wat oorspronkelijk Amsterdamse jaargenoten die het ouderlijk nest helemaal niet hoefden te verlaten om in die stad te wonen, en dan was er de groep waartoe hij behoorde en die bestond uit kansloze sneue losers die amper durfden te hopen dat ze het zouden halen om tijdens hun studietijd nog trots Damsko te kunnen zeggen als iemand zou vragen waar ze woonden.

Totdat wonder boven wonder zijn moeder, beroep: huisvrouw, degene van wie hij het het minst had verwacht, met een prachtige oplossing kwam. Ze was bij de kapper in Baarn een dame tegengekomen die zich beklagde over het feit dat haar zoon, econometriestudent aan de VU, voor een heel jaar naar New York ging via een of ander ingewikkeld uitwisselingsprogramma. Zij was er zo een die samen met haar man voor hun grote trots een driehoog-achttertje in De Pijp had gekocht, braaf had geholpen met schilderen en iedere maand kromlag voor de hypotheek, en nu ging die jongen zomaar een jaar weg en stond zijn duurbetaalde en felbegeerde woning leeg. Ze had een advertentie gezet en was vervolgens zo bedolven onder reacties, sommige zelfs van zo vasthoudende (want wanhopige) aard dat ze zich een hoedje was geschrokken.

Ze zat met de handen in het haar.

Geen goed idee om dat bij de kapper te doen.

Gelukkig had Reinouts moeder een complementair probleem in de aanbieding, wat binnen twintig minuten leidde tot een oplossing die iedereen tevreden stemde. Zelfs de kapper.

Reinout was in eerste instantie euforisch. Een verdieping! Een kleintje, een halve, maar toch, een eigen verdieping!

In tweede instantie ervoer hij de kilte van de angst: nu moest hij dan toch daadwerkelijk op zichzelf gaan wonen. En nu, nu de derde instantie was aangebroken, in de vorm van zijn eerste nacht in zijn nieuwe woning, besprong de angst hem onverwacht toch nog in al zijn ijzige hevigheid en lag hij doodstil, met ingehouden adem, te luisteren naar de vreemde geluiden van het huis.

Hij verwachtte dat hij geen oog dicht zou doen.

Dat viel uiteindelijk reuze mee, aangezien hij tot zijn eigen verrassing om drie uur 's nachts uit een diepe slaap wakker schrok toen er op de halve verdieping direct onder hem - tweehoog-achter, dus - plotseling bijzonder harde muziek werd opgezet.

Of, nou ja, muziek was misschien een groot woord. Semi-ritmische, zwaar en smerig vervormde gitaarherrie, met een dikke, klonterige saus van vanuit de onderbuik opgeborrelde wanhoopspoëzie, op een bedje van dubbele basdrums op standje ADHD.

Hij lag te schudden in zijn bed; hij lilde nog harder dan zijn ingewanden op zijn eerste dag als student Neerlandistiek.

Hij hees zich uit de klamme lakens en greep zijn sleutelbos. De deur open, de trap af; gewoon kloppen had weinig zin met zo veel lawaai, maar met de sleutelbos als ondersteuning lukte het hem toch om een behoorlijke hoeveelheid geluid te genereren, genoeg in ieder geval om te zorgen dat de deur abrupt werd opengetrokken door een meisje, waarschijnlijk iets jonger dan hij, in een zwart nethemdje tot op haar bovenbenen en een paar stay-upkousen met ladders en gaten. Ze had schouderlang, pikzwart geverfd haar dat alle kanten uit stond, een heleboel zwarte oogmake-up die nogal uitgelopen was, een staafje door haar wenkbrauw en een aantal tatoeages op

verschillende plaatsen op haar lichaam. Het nethemdje was weinig verhullend.

‘Ik lig te neuken!’ schreeuwde het meisje door de deuropening; hij kon zien dat ze ook een tongpiercing had. Het lawaai dat vanuit haar woning de gang op stroomde was bijna tastbaar. Reinout kon zich voorstellen hoe ze als door een golf zou worden opgetild door het geluid en dan de trap af zou kunnen surfen, totdat ze helemaal beneden tegen de voordeur tot stilstand zou komen. Het was een wonder dat hij haar had verstaan.

‘O, sorry!’ schreeuwde hij terug; hij was zo overdonderd door de combinatie lawaai en halfbloot meisje dat hij blijkbaar midden in het uitvoeren van de liefdesdaad had gestoord, dat hij niets anders kon verzinnen.

‘Wie ben jij?’ schreeuwde het meisje naar hem.

Hij wees naar boven, vouwde zijn handen en legde zijn hoofd erop. ‘Ik wil graag slapen!’ schreeuwde hij op vol vermogen terug vanuit die vredige houding.

‘Kom je niet meedoen?’

Zijn ogen vielen bijna uit hun kassen, en niet alleen vanwege haar borsten, die hij onder het nethemdje heen en weer zag zwabberen. Het meisje was niet slecht bedeed op dat vlak en zo veel blote, zwabberende meisjesborsten had hij nou ook weer niet voorbij zien komen in zijn leven. Geen, eigenlijk.

Hij schudde zijn hoofd, ten prooi aan innerlijke verwarring, en maakte nog een keer het slaapgebaar, gevolgd door een gebaar alsof je een volumeknop terugdraait.

Het meisje maakte een ‘O!’-gezicht en verdween uit beeld, maar ze liet de deur open. Het geluid nam enkele seconden later af van orkaan- naar ongeveer windkracht drie-niveau en het meisje verscheen weer in beeld.

‘Hoi, ik ben Ratter,’ zei ze. ‘Kom binnen, Emo is toch in slaap gevallen. Gebeurt meestal; volgens mij heeft hij weer te veel geblowd.’

‘Reinout Hollebeecq,’ zei Reinout, en hij stak zijn hand uit, hoewel het nogal vreemd voelde om zo’n beleefd begroetingsritueel uit te voeren terwijl hij in zijn HEMA-onderbroek en T-shirt stond (hij was blij dat hij zijn bril had opgezet; dan voelde hij zich toch nog iets gekleeder) en zijn buurvrouw in zo’n gatenhemdje met gatenkousen eronder.

‘Sorry,’ zei Reinout nog maar een keer, omdat hij eigenlijk niet kon ophouden met naar de borsten van Ratter te kijken.

‘Geeft niks,’ zei Ratter, ‘je bent blijkbaar een tieteman. Dat kan gebeuren, daar kun je zelf ook niks aan doen. Wil je iets drinken, of iets roken?’

‘Heb je thee?’ vroeg Reinout. ‘Ik rook eigenlijk niet, omdat dat slecht is voor mijn stem.’

‘O, zing je dan, of zo? Emo en ik zijn ook muzikanten, hij drumt en ik speel bas. We hebben een band, Vinculum, we spelen symfonische metal, maar Emo wil eigenlijk liever van die trage, vette *doom metal* spelen, geloof ik; hij vindt het te veel moeite als hij snel moet spelen. Ik heb liever een beetje meer tempo, maar ja...’ Ratter haalde haar schouders op, vulde een kalkkorstige waterkoker en klikte hem aan; ze leunde tegen het aanrecht.

Reinout glimlachte maar zei niets.

Ratter nam hem nauwlettend op. ‘Nou?’ zei ze, een tikje ongeduldig. ‘Zing je dan? Of zit ik hier voor de kat z’n kut te praten? En die bril kan echt niet, en je haar is ook stom; als je het nou een beetje zou laten groeien, dan kon het nog wel wat worden. Je hebt het zeker normaal gesproken in zo’n vvd-zij-scheiding?’

‘Ja, sorry,’ zei Reinout snel, ‘het valt nou eenmaal zo, ik heb hier een kruintje.’ Hij wees vaag naar zijn hoofd. ‘En ja, ik zing, af en toe, maar niet in een band of zo, gewoon voor mezelf, met de piano. Ik speel graag, eh... een beetje, tja, Schubert of zo, of eh... Brecht en Weill, als ik zin heb, ik weet niet, ik hou ook wel van die deuntjes die volkomen obscuur zijn geworden maar die in de achttiende eeuw in Engeland immens populair waren, weet je wel?’

Ratter keek hem aan alsof ze het helemaal niet wist.

‘Klassiek...?’ zei Reinout nog, zachtjes. ‘Ik luister niet zo vaak naar popmuziek, eigenlijk.’

De waterkoker sprong uit met een amechtige klak; Ratter vulde twee niet bij elkaar passende mokken met water, zwierde er een theezakje door en liep naar de vormloze blob aan de raamkant van de woning: deze deed blijkbaar zowel dienst als bank als als bed. Er lag een jongen gekleed in een gescheurd vaalzwart T-shirt op te slapen, benen wijd, seksueel orgaan – het condoom zat er nog half omheen – vrijelijk tentoongesteld. Hij reageerde niet toen Ratter plaatsnam op de blob.

Reinout keek om zich heen en ontdekte een soort poef onder een stapel kranten en kleren. Hij veegde hem leeg en ging voorzichtig zitten, en voor het eerst van zijn leven luisterde hij midden in de nacht naar metal, terwijl hij theedronk en niet probeerde te kijken naar meisjesborsten onder netstof.

Het was zo vervreemdend dat hij vergat bang te zijn.

2.

Reinout dacht in de dagen daarna vaak aan de borsten van zijn onderbuurvrouw. Ratter, had ze gezegd. Wat een vreemde naam. Weinig flatteus ook, en helemaal niet passend. Vooral niet bij een vrouw met zulke borsten.

Hij wist natuurlijk ook wel dat het niet zo netjes was om al-
maar haar borsten voor ogen te hebben, maar hij kon er niets
aan doen: hij kreeg ze bijna niet uit zijn gedachten. Niet als hij
in de collegezaal zich probeerde te concentreren op de docent
die iets stond te vertellen wat ongetwijfeld heel belangrijk was,
niet als hij op de fiets door de stad croste, niet als hij in de
trein zat op weg naar zijn ouderlijk huis in Baarn. En al hele-
maal niet als hij klam van de lust in zijn bed lag en eindelijk,
na een dag vol onvervulde, zweterige gedachten, verlossing
vond in een zakdoek.

Hij had haar nauwelijks nog gezien sinds die eerste keer. Hij
was haar anderhalf keer tegengekomen op de trap; de eerste
keer was ze alleen, maar toen had ze hem niet willen aankij-
ken. Pas toen hij op de fiets zat had hij zich gerealiseerd dat
wat hij in eerste instantie en in de gauwigheid had aangezien
voor rommelig aangebrachte make-up, misschien wel een
blauw oog was geweest. De tweede keer was ze in het gezels-
chap van een andere jongen dan toen hij haar voor het eerst
had ontmoet, en ze hadden zo'n hoogoplopende ruzie dat hij,

nadat hij ze de deur uit had zien komen, zich schielijk weer terugtrok op zijn trap, om pas naar beneden te komen toen hij de voordeur beneden had horen dichtslaan.

‘Je bent een vage slet, dat je de hele tijd met Emo ligt te naaien als ik even bezig ben, Rat!’ had de jongen geschreeuwd. Hij had een hoge, spierwit uitgebleekte hanenkam die in agressieve punten vanaf zijn verder kale schedel omhoog piekte, verschillende piercings in zijn gezicht en de pezige armen die uit zijn T-shirt met uitgescheurde mouwen staken waren bedekt met tatoeages. Hij was ongezond bleek, maar tegelijk had hij enorm veel uitstraling. Woest en willekeurig was hij. Reinout had in één oogopslag gezien dat hij met een artiest van doen had.

‘Jij moet echt je smoel houden. Je bent zelf de grootste slet van de band, Cat, je neukt iedereen die lang genoeg voor je neus heeft stilgestaan tijdens het optreden. En ze willen natuurlijk allemaal met de zanger, logisch, maar dan hoef jij het nog niet te doen. Je bent zogenaamd mijn vriendje, maar ik ben je na iedere gig minstens een week kwijt. Ik zie je pas weer terug als je wat van me nodig hebt. *Man-whore*.’ Dat was Ratter.

Na die flits die Reinout van de jongen had gezien, kon hij zich heel goed voorstellen dat de vrouwelijke fans zich aan de voeten van zo’n zanger zouden werpen, hoewel het muziekgenre waarbinnen dit alles blijkbaar gebeurde nog steeds mijlenver van hem af stond.

‘Kankersloerie.’

‘Crackhoerenloper.’

‘Pleuriswif.’

Nog niet eerder in zijn leven had Reinout mensen ontmoet die met zo veel overgave en ongeremdheid op elkaar scholden.

Het choqueeerde hem, maar tegelijk had het iets bevrijdends: dat kon dus zomaar in de grote stad. Hij dacht niet dat het in Baarn zou kunnen; te veel mensen zouden er iets van vinden en er achter de vitrages iets over zeggen. Hoewel hij zijn moeder er wel voor aanzag om de ruziemakers direct aan te spreken op hun gedrag en taalgebruik. Maar ondanks het bevrijdend grootstedelijke van ongestraft zo tegen elkaar tekeer kunnen gaan, hoopte hij dat als het er misschien ooit van zou komen dat hij een vriendin zou hebben (o, de borsten van Ratter!), het niet het soort relatie zou zijn waarbij ze elkaar voor kankersloerie en crackhoerenloper zouden uitmaken. Hij hoopte op iets harmonieuzers. Niet de praktische, afgetrainde harmonie van de verbrande aarde die zijn ouders nastreefden: ze konden best redelijk met elkaar opschieten, maar hadden er allebei op een bepaald moment in hun leven blijkbaar voor gekozen om eventuele meningsverschillen nog voordat die tot bloei konden komen hardhandig te smoren met de mantel der liefde. Misschien was het ervaring, weten dat het zinloos zou zijn om te proberen die meningsverschillen uit te vechten, misschien was het moedeloosheid. Reinout wist het niet. Hij wist alleen maar dat hij het zo niet wilde. Hij wilde échte harmonie: een vrouw die bij hem paste, die hem aanvulde en versterkte.

Misschien bestond zo'n vrouw wel helemaal niet, dacht hij moedeloos, terwijl hij op een helder-zonnige winterse zondagmiddag door het Centraal Station sjokte. Een kerstvakantie in Baarn, voornamelijk gevuld met goed en veel eten en de vertrouwde kalmte van de mantel der liefde, had hem deze keer niet zoals anders tot rust gebracht, maar hem een beetje ademnood bezorgd; hij wist ook niet precies waarom dat was. Hij had het nog niet eerder meegemaakt.

De piano in de stationshal stond er verlaten bij. Buiten scheen de winterzon, binnen was het donker en betrekkelijk rustig. Bijna als vanzelf trokken zijn voeten hem naar het instrument, zetten zijn billen zich op de kruk, legden zijn handen zich op de toetsen. Hij speelde, gedachteloos, ‘Für Elise’. *Music for the millions*, maar hij kende het vanbuiten en speelde het al jaren; de vertrouwdheid van de melodie die uit zijn vingers vloeide was alleen al daarom troostrijk. Direct erachteraan druppelden, als vanzelf, de eerste noten van het menuetje van Boccherini: hij had dat altijd zo’n lieflijk melodietje gevonden. Bijna jammer dat het zo bekend was geworden; het was hem liever geweest als het een onontdekte parel was gebleven waar hij in stilte en eenzaamheid ten volle van had kunnen genieten.

En toen, hoewel het qua sfeer wel een beetje een stijlbreuk was, speelde hij de openingsakkoorden van de ‘Alabama Song’. Waarschijnlijk het dichtst bij popmuziek dat hij kon komen, met zijn muzieksmaak: hij wist dat David Bowie er een beroemde uitvoering van op zijn naam had staan.

Well, show me the way to the next whiskey bar

Oh, don't ask why, oh, don't ask why...

Zijn stem vulde de ruimte zonder schreeuwen; hij had een goede beheersing. In ieder geval bij dit stuk; misschien was er hoop. Hij had de afgelopen dagen voorzichtig geprobeerd een inventarisatie te maken: wat wist hij van moderne muziek? En meer specifiek: wat wist hij van symfonische metal?

Bitter weinig, was het antwoord. Hij had bij zijn ouders een deel van de nachten besteed aan het kijken en vooral luisteren naar YouTube-filmpjes, in een poging meer grip te krijgen op zijn gebrek aan kennis. Hij had het idee dat hij dichterbij Ratter kwam als hij de muziek waar ze zich mee bezighield beter

begreep, hoewel hij nauwelijks doorzag waarom hij de noodzaak daartoe voelde. Het kon toch niet zijn vanwege haar borsten? Hij had ze juist weer een beetje uit zijn gedachten weten te bannen, maar nu sprongen ze hem weer zo levendig voor ogen dat hij prompt een verkeerd akkoord aansloeg.

‘Verdorie,’ mompelde hij, vlak voordat hij verder moest met *Oh, moon of Alabama, we now must say goodbye*. Toch klonk zijn stem nog even zeker en vulde hij nog even mooi de ruimte zonder zich op te dringen. Gelukkig, nu hij kon zichzelf de misslag wel vergeven.

Hij sloot zijn ogen en speelde en zong, en alles vervaagde.

‘Hé, dat is mijn buurman,’ hoorde hij; het drong door zijn gelukzalige muzikale zeepbel heen met de precisie van een vers geslepen scalpel.

Ratter!

Zijn ogen vlogen open, en inderdaad, daar stond ze, een paar meter van hem vandaan, onder de arm van die getatoeeerde jongen met die agressieve, puntige, witte hanenkam. Ze zagen er op dit moment vredig uit: geen kankerslet en crackhoerenloper, maar een verliefd stelletje. Misschien een klein beetje een verlopen verliefd stelletje; Reinout zag dat Ratter donkere kringen onder haar ogen had en dat haar make-up was uitgelopen. De jongen, hij dacht dat hij haar ‘Cat’ tegen hem had horen zeggen, zag er waarschijnlijk vierentwintig uur per dag uit alsof hij aan de onderbuik van de stad had gekrabd.

De jongen rolde nu zijn hand door de lucht; ‘doorgaan’, bedoelde hij blijkbaar, dus Reinout speelde, en tot zijn verrassing begon de jongen te zingen. Raspig en rauw, maar zeker niet zonder beheersing, en zijn uitvoering was zonder twijfel doorleefd. Bij *Oh, moon of Alabama* had Reinout zichzelf

voldoende overwonnen om een trefzekere tweede stem in te zetten, en tot zijn bijna onmetelijke tevredenheid zag hij heel even iets flitsen in de ogen van de jongen. Was het verrassing? Verbazing misschien zelfs? Ze klonken helemaal niet zo verkeerd samen, al was Reinouts zang veel gecontroleerder en hygiënischer dan het gruisige raspen van de stem van de jongen.

Toen het laatste akkoord was weggestorven in de hal van het Centraal Station stak de jongen zijn hand uit en zei hij: ‘Captain Cataclysm. Zeg maar Cat. En dit is Ratter, zeg maar Rat.’

‘Nou ja, dat wist hij dus al,’ zei Ratter een beetje onhandig; ze was dichterbij gekomen en leunde nu tegen de vleugel.

‘Reinout Hollebeecq,’ zei Reinout. ‘Ik heb geen bijnaam. En ook geen afkorting.’

‘Natuurlijk heb je wel een bijnaam,’ zei Ratter. ‘We moeten hem gewoon even vinden. Bij mij is het makkelijk: het is mijn achternaam. Ratterman. Maar met Hollebeecq kunnen we niks. Wat is je slechtste eigenschap?’ Ze gaf hem een glimlach die hij tot in zijn tenen voelde; zijn gezicht werd gloeiend heet.

‘Eh...’ zei hij, maar hij kon niets bedenken.

Cat grinnikte. ‘Laat maar, Rat, hij kan best spelen, maar verder...’ Hij begon al weg te lopen, maar Ratter glimlachte nog een keer en fluisterde hem toe: ‘Reinout, astronaut, kosmonaut, argonaut, aeronaut... burn-out!’ Dat laatste woord met een klein, plagerig duwtje tegen zijn schouder.

Voordat hij een antwoord kon bedenken was ze al verdwenen, achter Captain Cataclysm aan.